

**To, o čem vám budu vyprávět,
se stalo jedné docela obyčejné
říjnové neděle v nekonečném
městě B.**

**To město leží na mapě
a každý, kdo jen trochu
rád cestuje s atlasem světa,
zabodne do toho města prst.
Tak poslouchejte.**

Tato kniha vychází díky laskavé podpoře
Ministerstva kultury České republiky

© Dora Kaprálová, 2022
Illustrations © Darja Čančíková
© Baobab, 2022

ISBN

Myslím, že podzemní neděle je den, na který čekáme celý týden. A většinou i celý život.

Těšíme se, hýčkáme si sedmičku jako tajný poklad, jako den, kdy konečně dlouho spíme a kdy jen na okamžik pocítíme mírný večerní smutek, že něco končí, něco líného a svátečního.

A právě v takovou neděli se to stalo.

Celý den foukal lehký podzimní vítr.

Listí v městském parku šustilo a auta klouzala po vlhké kočičí dlažbě ulic, jako by se styděla za to, že vůbec jsou.

Občas zpoza mraků vysvitlo slunce.

Městský park byl plný dětí a rodičů a draků.

Prodávaly se horké kaštiny, jabka v županu a párky v rohlíku.

Pejsci šřekali na draky, děti volaly na draky, rodiče volaly na děti; jen draci létaly bezhlesně.

Největší odpolední podívanou připravila návštěvníkům parku tříletá holčička v oranžové čepici, která se s příliš velkým papírovým drakem vznesla zčistajasna o tři lavičky dál. Vousatý dědeček s igelitovou taškou se před letícím děvčátkem pokřižoval a s otevřenou pusou poklekl vedle lavičky. Černošský saxofonista zatroubil haleluju.

O kousek dál spadl jiný drak na deku početné turecké rodiny, co právě grilovala jehněčí. Turecký chlapec podal drakoví kousek kebabu:

Na vem si taky, řekl drakovi ochraptěle. Pusu mu upatlal kecupem. Sám si vedle něj lehl do vlhké trávy a drbal draka za uchem.

Vstaň, je zima – nařídila chlapci babička v šátku a dál s přivřenými víčky pozorovala padající listí.

Taky Isa s Lízou a maminkou zakláněly v parku hlavy směrem k podzemnímu nebi.

Líza v ruce svírala rukojet s papírovým drakem, prosila ho, aby pořád letěl, aby letěl a nikdy nikdy nepřestal. Starší Isa krmila rohlíkem kachny u malého jezírka a zavolala na Lízu, že žádný drak nelítá napořád, jednou že se poláme a bude po něm. Úplně po něm, jestli víš, co tím myslím, zakřičela ještě. To není pravda, draci jsou napořád – zašeptala Líza lítostivě, žejo mami? Maminka jen pokrčila rameny. Asi, snad jo, určitě...

A potom dál běhaly v parku za svým drakem. Když se unavily, pily z termosky čaj, jedly sušenky a bylo jim hezky.

Odpoledne se pomalu přehouplo k večeru. Slunce zapadalo za stromy s těžkými podzimními mraky.

Smrákalo se. Maminka zavelela, že musí domů, tatínek už bude zpátky. Za nehty lezla zima a čaj z termosky došel. Vydaly se do vyhřátého bytu za parkem.

Autá teď jezdila skoro neslyšně, to asi jak klouzala po vlhkém listí ulic.

Tramvaje zvonily, jako by zpívaly tajemnou ukolébavku.

Draka nesla chvíli Isa, chvíli zase Líza. Povídala mu o dědečkovi, co sepal ruce, když spatřil letící holčičku a povídala mu taky o tom, že s nimi drak bude už napořád. Pak se holky rozběhly ke dveřím činžáku, ve kterém bydlely, a prudce zazvonily. Těšily se, jak se tatínek bude zlobit, že už zase nemají klíče.

Jenže tatínek neotvíral.

Maminka po chvíli odemkla sama a foukla si před výtahem do studených dlaní.

Líza si zula doma boty, sundala modrý kabátek, šálu, čepici i svetr a vešla do ložnice. Draka položila na postel a chvíli se na něj zasněně dívala. Byl to její první papírový

drak. Nebyl sice jenom její, ale Líza si říkala, že pro tuhle kratičkou chvíli je jenom její, protože je s ním právě sama. Děkuju ti, že tě mám, že tě mám už napořád, řekla a dala mu pusu na rozmazaný nos.

Maminka mezitím smažila v kuchyni palačinky a Isa tancovala v dětském pokoji za záclonou večerní dračí tanec. Tatínek měl každou chvíli přijít.

Nastal čas večere.

V ulicích se rozsvěcovaly lampy, výlohy obchodů, kiosky a kavárny.

Setmělo se.

Palačinky byly s dračí borůvkovou marmeládou, s dračí šýpkovou marmeládou, a taky s medem, ale ten nejspíš drakům nechutná.

Holky večerely a hádaly se o to, kdo má na palačinkách víc cukru a potom taky, kdo má stříbrnější vidličku.

Drak odpočíval v posteli rodičů a neříkal nic.

Tatínek ještě nepřišel.

Isa s Lízou si šly vyčistit zuby, tváře měly od větru pořád ošlehané.

Stály u zrcadla a mazaly si po červených tvářích zubní pastu.

Isa chtěla vidět, jaké to je, vypadat jako drak.

Jaké to je, vypadat jako drak?

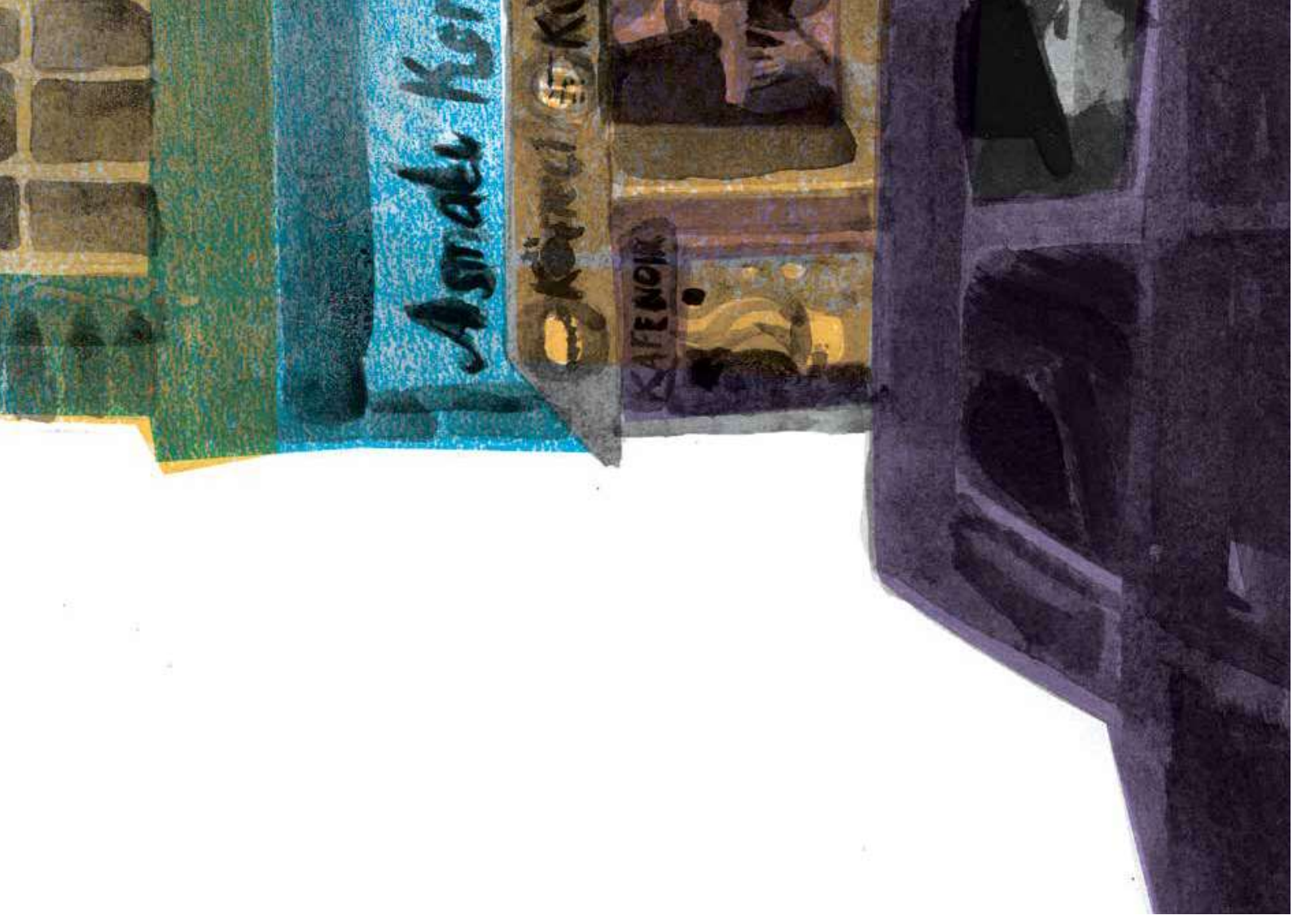
Takové dračí, zasmála se Líza a motala se po koupelně s kartáčkem v puse.

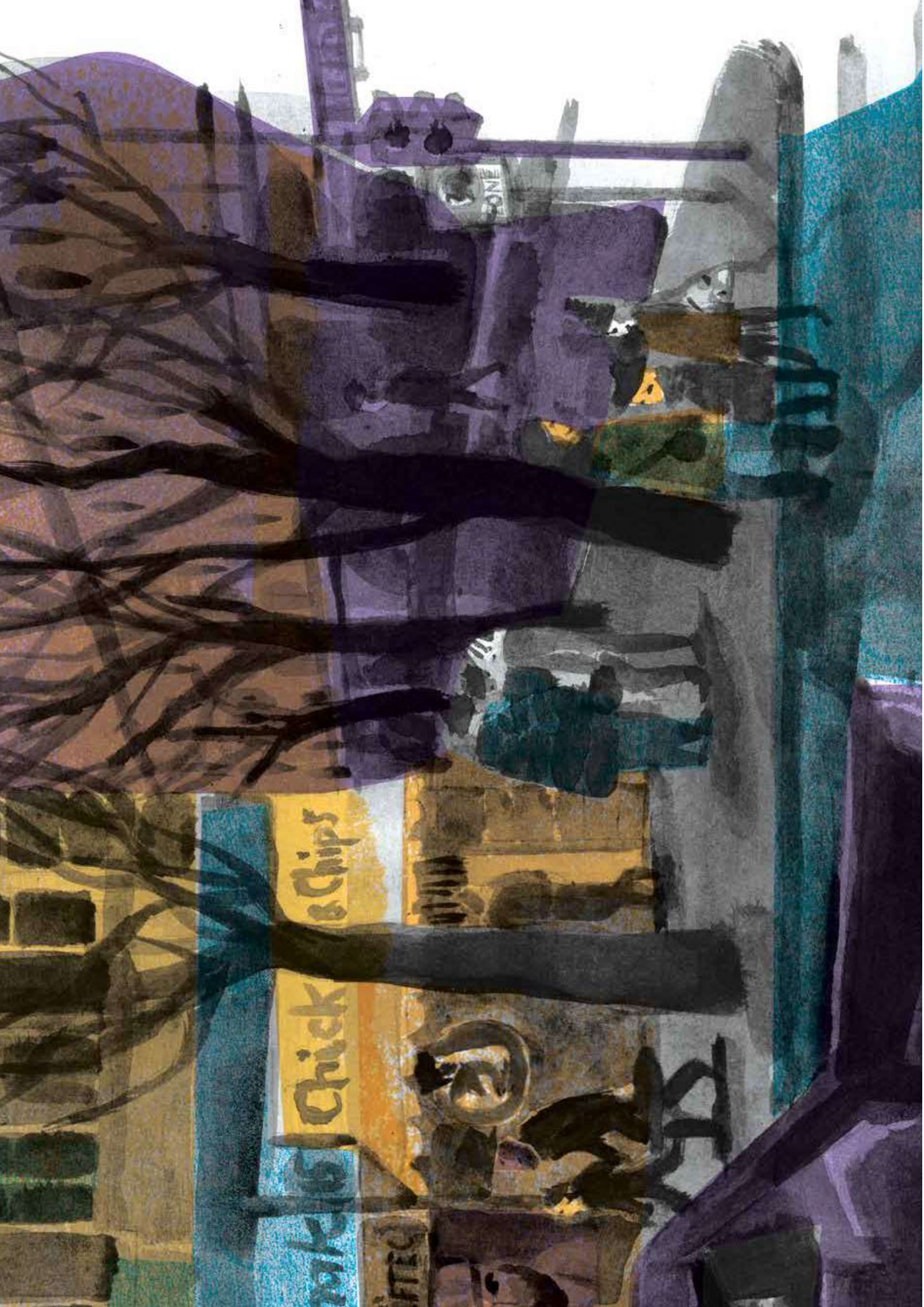
Točila se kolem své vlastní osy pořád dokola.

Dvakrát, desekrát, pak přestala počítat.

Přestaň, zavolala Isa, spadneš.

Líza nepřestala. A když pak přestat chtěla, zamotala se jí hlava a spadla, kartáček skousla i s jazykem, zkrivila obličej bolesti, ale nakonec se rozesmála.

Co tam děláte tak dlouho, zavolala maminka přes dveře a pustila tlumeně radio.
Kdyby vás tak viděl tatínek!
Ale tatínek ještě nepřišel.

Isa s Lízou už mají na sobě pyžama. Sedí teď na veliké posteli rodičů u ležícího papírového draka a chtějí tatínkovi povídat o drakovi. A drak chce tatínkovi vyprávět o té holčičce, co v parku vzlétla a o dědečkovi, co poklekl a sepjál ruce a taky o tom, že listí vesele šustí a přesto se venku stmívá, dokonce pořád o něco dřív. I maminka chce tatínkovi něco říct.
Ale dveře jsou tiché a kroky na chodbě patří sousedce od vedle.

Je noc.

V rádiu právě hrají písničku Love me or leave me. Jděte už z naší ložnice, zavolá maminka, je čas spát. Isa s Lízou se plouží do dětského pokoje, drak leží v posteli rodičů a tvrdě spí.

Maminka utírá kuchyňský stůl a houpe se do rytmu, jako by chtěla tancovat, přitom jí do tance vlastně moc není. Věci do školy až ráno, smlouvají holky ospale a maminka jen pokýve nepřítomně hlavou a dál myslí na pondělí a myslí taky na to, že tatínek není doma.

Holky leží v posteli. Přichází čas polštářových bitev. Přichází čas lampičky s lodičkou, čas šeptání a huhlání. Čí je ten stín, který večer padá a říkáme mu noc?